
[2007-15-RE](#)

CAUSA 2007-15-RE

Número de registre 193-2007. Recurs d'empara

AUTE DEL 20 DE DESEMBRE DEL 2007

BOPA núm. 4, del 16 de gener del 2008

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 23 d'abril del 2007, per la representació processal del Sr. Antoni Solanelles Mollar, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra l'aute del 12 de març del 2007, dictat per la Secció d'Instrucció de la Batllia i contra l'aute del 5 d'abril del mateix any, dictat per la Secció Penal de la Batllia, per haver-se produït una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, i atès que demana al Tribunal Constitucional que admeti aquest recurs i que dicti sentència en què declari que s'atorga l'empara sol·licitada, que s'ha vulnerat el dret a la jurisdicció, que s'han d'anul·lar les decisions objecte de recurs i que es retrotreguin les actuacions al moment de dictar-se la darrera resolució;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 21 de maig del 2007;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Miguel Herrero de Miñón;

Antecedents

Primer

En el marc de les diligències prèvies DP-1620-4/06 instruïdes contra persona o persones desconegudes per uns presumptes delictes de vulneració de secrets en l'àmbit laboral, vulneració del secret professional, abús d'informació privilegiada per part d'una autoritat o d'un funcionari i revelació de secrets, es va realitzar un control dels telèfons mòbils de tres periodistes, entre ells, el del Sr. Antoni Solanelles Mollar.

Segon

La representació processal del Sr. Antoni Solanelles Mollar va presentar un primer incident de nul·litat d'actuacions i, el 12 de març del 2007, mitjançant aute, la batlle instructora d'aquesta causa el va desestimar i va declarar, entre altres punts, que es denegaven les peticions del Sr. Antoni Solanelles Mollar, perquè no era part en les diligències prèvies DP-1620-4/06, que es sobresseurien provisionalment les diligències prèvies esmentades fins que l'aparició de nous elements en permetessin la seva continuació, i que es procediria a la destrucció d'una sèrie de folis continguts en les actuacions.

Tercer

La representació processal del Sr. Antoni Solanelles Mollar va presentar un segon incident de nul·litat d'actuacions contra l'aute del 12 de març del 2007 esmentat, ja que considerava que s'havia vulnerat el seu dret a la jurisdicció, per tal com, tot i no ser part, se l'havia investigat i s'havien intervingut les seves comunicacions i que malgrat haver-se decretat la nul·litat de les actuacions, no havia pogut tenir accés al procediment i realitzar cap actuació.

Quart

El 5 d'abril del 2007, la batlle instructora decidia no donar lloc a aquest incident, ja que pel tipus de delictes que s'investigava el Sr. Antoni Solanelles Mollar no havia estat sospitós, ni objecte de cap imputació i que calia distingir entre part processal i part perjudicada, tot i que en aquest procediment aquesta persona no era ni una ni altra cosa. Ara bé, considerava que si el Sr. Antoni Solanelles Mollar havia resultat perjudicat existien altres mecanismes o procediments específics per protegir els seus drets i per depurar les responsabilitats sobre ells; de fet, no hi havia vulneració del dret a la jurisdicció, ja que la notificació de les resolucions relatives al control de les trucades li havia donat tots els mitjans legals per poder defensar i garantir els seus drets fonamentals, raó per la qual va poder formular una demanda pel procediment urgent i preferent, establert a l'article 41.1 de la Constitució per una presumpta lesió dels drets a la llibertat de comunicació, d'informació i al secret professional.

Cinquè

El 23 d'abril del 2007, la representació processal del Sr. Antoni Solanelles Mollar va presentar un recurs d'empara en què manifestava, substancialment, que se li havia vulnerat el dret a la jurisdicció perquè, encara que les diligències siguin contra persones desconegudes, des del moment que se li vulneren diversos drets fonamentals en el decurs de la investigació, concretament, els drets fonamentals a la llibertat de comunicació, d'informació i al secret professional, a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge, se l'havia de considerar part. També, discrepa de la interpretació efectuada pels tribunals ordinaris del Codi de procediment penal, per tal com considera que han aprofitat un buit legal i les seves actuacions han sigut contradictòries, en particular pel que fa a les peticions de retorn d'una part de les diligències prèvies que es troben en la seva possessió.

Així mateix, aquesta part destaca que ha iniciat un procediment urgent i preferent, i l'aute del batlle de guàrdia l'ha desestimat, perquè part de les actuacions que es sol·licitaven ja s'havien realitzat en les diligències prèvies esmentades, de les quals no se'l considera part.

Per acabar, la part recurrent demana al Tribunal Constitucional que admeti aquest recurs i que dicti sentència en què declari que s'atorga l'empara sol·licitada, que s'ha vulnerat el dret a la jurisdicció,

que s'han d'anul·lar les decisions objecte de recurs i que es retrotreguin les actuacions al moment de dictar-se la darrera resolució.

Sisè

El 21 de maig del 2007, el Ministeri Fiscal va presentar un informe mitjançant el qual s'oposava a l'admissió a tràmit d'aquest recurs d'empara, perquè d'una banda, no es desprèn de l'examen de l'aute objecte de recurs cap vulneració del dret a la jurisdicció i, d'altra banda, que en la seva aplicació el dret a la jurisdicció observa el caràcter de dret de configuració legal, és a dir, que requereix per al seu exercici el compliment de la llei processal, i l'article 194 del Codi de procediment penal estableix un recurs d'apel·lació davant el Tribunal de Corts contra la resolució del batlle que desestima la querella o la denúncia, que decreta el sobreseïment o que denega el processament. Aquesta possibilitat no resta reservada a l'acusació o a la defensa dels imputats, per tant es mantenen indemnes els principis de proporcionalitat i d'igualtat d'armes entre les parts en el procés.

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licita la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2007-15-RE.

Fonament jurídic únic

Dels antecedents exposats anteriorment es desprèn que en aquest recurs s'amalgamen qüestions diverses. En realitat, el recurrent estima que s'ha vulnerat el seu dret a la intimitat i el corresponent dret al secret de les comunicacions que la Constitució protegeix en els articles 14 i 15. I, per tal de protegir aquests drets, va formular dos incidents de nul·litat d'actuacions, el primer, resolt negativament per l'aute del 12 de març del 2007 de la Secció d'Instrucció de la Batllia i, el segon, resolt també negativament, per l'aute del 5 d'abril del mateix any de la Secció Penal de la Batllia.

Seguidament, el recurrent va presentar un recurs d'empara per vulneració del seu dret a la jurisdicció.

De les actuacions mateixes del recurrent se'n desprèn que la invocació de l'article 10 de la Constitució no amaga que el què en realitat pretén invocar són els seus drets a la intimitat, a l'honor, a la pròpia imatge i a altres valors connexos continguts en els articles 14 i 15 esmentats. I això ho fa des de dues perspectives: des d'un punt de vista formal, com ho demostra la utilització paral·lela del recurs urgent i preferent, establert a l'article 41.1 de la Constitució i, des d'un punt de vista material, perquè el recurrent reitera, aquesta vegada per via d'empara, les pretensions adduïdes en el recurs de nul·litat anterior.

Si el recurs es cenyís als articles 14 i 15 de la Constitució la seva admissió no seria procedent, perquè la seva protecció ha estat deduïda per les vies oportunes, és a dir, per les previsions de l'article 41 de la Constitució, davant la jurisdicció ordinària, sense que hagin prosperat els arguments del recurrent i sense que aquesta decisió sigui l'objecte d'aquest recurs.

L'objecte d'aquest recurs és l'aute del 12 de març del 2007 mitjançant el qual no només es desestima un incident de nul·litat d'actuacions, sinó que se sobreseu la causa.

El demandant no va recórrer aquesta decisió, com ho hagués pogut fer d'acord amb l'article 194 del Codi de procediment penal, com assenyala el Ministeri Fiscal no va acomplir el requisit exigut a l'article 94 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, i no va presentar aquest recurs, perquè, com ell mateix declara, tot i conèixer aquesta possibilitat, no s'oposa al sobreseïment, sinó que

s'oposa al fet de no ser considerat part en unes diligències prèvies que en el seu moment el van investigar sense perjudici que anteriorment, mitjançant l'aute del 2 de febrer del 2007, ja s'havia declarat la nul·litat d'aquestes actuacions, i després, com ja s'ha dit, es va sobreseure la causa.

En aquestes circumstàncies i com ja s'ha declarat en decisions judicials anteriors sobre aquesta causa, el recurrent no és una part processal, ni una part perjudicada en el sentit material dels termes i de les al·legacions del recurrent tampoc es pot deduir que aquest s'oposi a aquesta qualificació. El que fa el recurrent és considerar-se part perjudicada en un sentit estrictament formal, perquè no ha pogut oposar-se al fet de no haver estat considerat part en unes diligències prèvies. Diligències prèvies que, com ja s'ha dit, no han tingut cap transcendència pel que fa al recurrent mateix.

Davant d'aquesta situació cal indicar:

Que el ciutadà té el deure jurídic de suportar una investigació policial iniciada i desenvolupada sota l'autoritat judicial, perquè aquesta actuació dels poders públics forma part de l'estructura indispensable d'un Estat de dret orientat a garantir la seguretat i la llibertat ciutadana.

Si en el decurs d'aquesta investigació es deduís, d'una manera o d'una altra, una imputació injustificada al ciutadà o un perjudici real sense les garanties previstes en l'article 10 de la Constitució, és clar que no tindria el deure jurídic de suportar-ho, però, per les raons adduïdes anteriorment, aquest no és el cas del recurrent que invoca simplement un dret hipotètic a recórrer allò que no l'ha perjudicat en res.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2007-15-RE, interposat per la representació processal del Sr. Antoni Solanelles Mollar, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra l'aute del 12 de març del 2007, dictat per la Secció d'Instrucció de la Batllia i contra l'aute del 5 d'abril del mateix any, dictat per la Secció Penal de la Batllia.

Segon

No hi ha condemna expressa en costes per no existir parts contràries.

Tercer

Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, al president de la Batllia i al Ministeri Fiscal.

Quart

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 20 de desembre del 2007.

Didier Maus

Carles Viver Pi-Sunyer

President

Vicepresident

Miguel Herrero de Miñón

Magistrat